

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Saga. Nytaarsgave for 1812

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Saga. Nytaarsgave for 1812", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. i. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_171-txt-shoot-idm201.pdf (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Til Saga.

1^{III}

Kære Datter, gæk i Verden ud!
Far saa vidt, du maa, paa Land og Bølge,
Tal kun frit af Hjertet om din Gud!
Overalt hans Aand dig da skal følge.
Gæk Paladserne med Suk forbi!
Naar Man ei vil høre dig, saa tie!
Spotter Man, da fæld en Vemodstaare!

2 ivGunst og Medgang lover jeg dig ei,
Du er ingen væver Modedukke,
Knap Man dig tør hilse paa en Vei,
Tit for Dig Man Dør og Port vil lukke;
Gammeldags du er i Maal og Sind,
Mangt et Sted Man dig kun lukker ind,
For med dig som gammelt Nyt at skemte.

3 Naar du sjunger dine Varselskvad,
For en Nattens Fugl Man dig vil skælde,
Naar fra Jord du flager barneglad,
Man din Dom som Sværmerske vil fælde;
Arme Glut! du ei kan gøre ved
At før du blev født gik Solen ned,
Du jo ei kan Nat til Dag forvandle.

4 v Arme Glut! dig Kuben er for kvalm,
Ei dit Veir du trække kan derinde,
Gennem Taget af den raadne Halm
Kan du ei de klare Stjerner finde,
Intet Under, at du sværmer ud,
Sukker dybt og barnligt til din Gud,
Stunder did, hvor ene du har hjemme.

5 Naar du under Korset knæler ned,
Naar de salte Angerstaarer rinde,
Mangt et Navn Man til dig har og veed,
Kalder dig en overtroisk Kvinde;
Øiet gnistrer da som Flint og Staal,
Man til Stol dig ønskede et Baal,
Og til Seng de gamle Fædres Grave.

6 viBliv ei bange! gaa med Bøn og Sang!
Da kan ingen Djævel dig forskrække.
En og Anden paa din tunge Gang
Vil dog vist en venlig Haand dig række;
Venner har din Fader ikkun faa,
Men de faa ham elske og forstaa,
Siig: Guds Fred! naar En af dem du møder.

7 Allerførst du dog maa gange ind
Nytaarsmorgen til min kære Pige;
Hun dig favner med et barnligt Sind
Mangt et venligt Ord vil hun dig sige;
Du jo taler kun om Gud og mig,
Hun vil elske, hun vil kysse dig,
Bede Gud dig paa din Vei ledsage.

- vii Gaa nu blot ei vild i store By!
8 Lad en Ven dig følge til den Kære!
Nei saa smukt og vær slet ikke bly,
Siig kun rask hvis Datter du mon være!
Hils fra mig! her er et lille Brev.
Vil du vide, hvad i det jeg skrev,
Sæt dig ned! saa skal du faa at høre.
- 9 Kære Pige! i det nye Aar
Venter du med Ret en Nytaarsgave;
Tidlig og jeg for dit Aasyn staar,
Skænken alt til dig er lagt i lave;
Dobbelt er den, som min Geld til dig!
Skænk for Hjertet, som du skænkede mig,
Skænk til Gammen paa en Nytaarsmorgen.
- xiii Ikke Ringe af det røde Guld,
10 Ei Juveler, intet Perlesmykke
Byder jeg min Fæstemø saa huld:
Intet Guld opveie kan min Lykke,
Og med Tak jeg siger, hvad du veed,
Ikkun Tro og Haab og Kærlighed
Er mit Guld og mine Ædelstene.
- 11 Fæstensgaven, som i Dag du faar,
Er da den, som du dig selv har kaaret,
Hjertet som igennem mange Aar
Har dit Billed i sin Løndom baaret;
Ikke mig, men Gud det hører til,
Men jeg veed, du det kun eie vil,
For med dit til Gud det at forære.
- 12 ix Nytaarsgaven er dig ogsaa kær:
Urtekosten af de Vinterblommer,
Alle groed de mit Hjerte nær,
Næsten alle i min bedste Sommer;
Medens Solen lavt paa Himlen staar,
Lad dem kvæge dig! I lune Vaar
Mere liflige dig Gud beskære!
- 13 Første Blomme, som dit Øie seer,
Kun omplantet er fra Islands Have,
Men om ei der var i Kosten fleer,
Sømmelig var dog min Nytaarsgave;
Stirre maa jeg paa dens Blade stivt,
Thi mig tykkes, en forblommet Skrift
Stander der om dig og mig at læse.
- 14 x Ogsaa jeg min Helga tidlig fandt,
Alt som Gunlaug, udi Vennesale
Som for Skemt jeg hende til mig bandt,
Udi Tanke, om end ei i Tale;
Ogsaa jeg var dengang stiv og raa,
Ogsaa jeg hel gerne vilde naa
Hædersnavnet af en Ormetunge.
- 15 Ogsaa jeg i trede Somre drog
Udenlands, for fremmed Sæd at skue,
Ogsaa mig en sælsom Lyst betog
Til at bo i Høielofthers Stue,
Sikkerlig det faldt min Helga ind,
At maaske hun var mig rent af Sind,
Da med Vintre end de Somre skrede.
- 16 xi Lov og Tak, du Himlens Gud! at dog
Ei du lod mig Gunlaugs Vanheld friste!
Ingen Ravn min kære Svane tog,

Som af Alt jeg nødigst vilde miste;
Lov og Tak, fordi paa vilde Færd
Ei som han, jeg kom min Grav saa nær,
For sig lod optø det frosne Hjerte.

17 Gud det veed, om paa min Skænk engang
Du som Helga paa sin Gunlaugs Gave,
Stirre skal en Vinteraften lang,
Og dig lade saa med den begrave;
Gud det veed, om vi skal sankes her,
Om den Svane, som jeg har saa kær,
Med en Falk skal sees at hjemflyve.

18 xiiGuds Vilje ske! vi veed det jo saa vist,
At Himlens Gud han er vor Fader kære,
Vi veed det jo, at vi skal samles hist,
Og evig da hos Gud tilsammen være;
At Kongesønnen, hvem vi troed paa,
Skal over os sin gyldne Telt udslaa,
Og gladelig vi skal derunder bygge.

19 De fagre Støtter, som den hviler paa,
Er Tro og Haab, som støtted os henede,
Fra Jorden kunde de til Himlen naa,
Fordi fra Himlen de til os nedglede;
Men Telten selv, saa straalende og fin,
Af Kærlighed: af Herrens Jordelin,
Den var ei her, thi her er ikkun Længsel.